

Yavuz Bülent öyle de ya biz?

A. Yağmur
Tunalı

Yavuz Bülent öyle de ya biz?

A. Yağmur Tunalı

İnsan ve toplum bütünüyle önümüzdedir. Hayat akar ve biz yaşar geçeriz. Bazı anlarda durur ve orada kalabiliriz. Bütüne bakamaz hale geleceğimiz bir körlük yerleşir. Toplumlarda bu tür darlıklar kavga getirir. Kamplaşma kaçınılmaz olur. Bizde olan budur.

İnsanın insanla ilgili bu türden bir takıntısı olağandır. Marifet, orada kalmamak ve bütünü görmeye çalışmaktır. Yazarların, düşünürlerin, aydınların -bir yönüyle- işi bu olmalı. Tabii herkes kendi penceresinden bakar. Aynı manzarayı her biri kendi gözlüğünün merceğiyle görür. Yakın ve uzak görüş ârızaları yanında dereceler de görüşü etkiler ve değiştirir. Bunun daha neleri var: Türlü renklerde camları var, kataraktı var, sarı noktası var, var oğlu var.

ŞİMDİ OBJEKTİF BAKAN AZDAN AZ

İnsanlara ve olaylara bakışımız bu değişkenlerle beraber düşünülmeli. Elbette objektif ölçüler var. Fakat insan kendince seçicidir. Kuş bakışı, geriye çekilerek, ilim adamı soğukkanlılığıyla bakarak değerlendirmek yiğitlik ister. Buna Tanrı bakışını insanca anlayan bir objektivite diyebiliriz. Aydın eleştirisi olacaksa böyle olur. İnsana bakış da buna yakınlığıyla değerlidir. Yoksa her birimizin neleri var. Eskiler, “*İnsan dâhil-i necâsettir*” derlerdi. Düz bakışla bağırsakları kasteder, ona benzer ruh hallerini de düşündürmek isterlerdi.

Kitaplardan çok insanı ve hayatı gözlemleyerek düşünen bir kimse sıfatıyla burada fikirler söylüyorum. Biyografik yazılarımda duygular devreye girdiği halde olabildiğince objektif kalmaya çalışırım. Vefat halinde birçok kimse topluma mâl olmuş kişiler hakkında yazar. Rahmet dileyenler çoğunluktadır. Dilemediğini söyleyenler de çıkar. Eleştirenler olur. Ağır sözler edenler olur. Bunlar oluyor ve buradan da bir memleket fotoğrafı çıkıyor.

KESKİNLİKLER ÖLÜM DİNLEMEDİ

Yavuz Bülent Bâkiler'in vefatı bu keskinliklerin en fazla görüldüğü bir gidiş oldu. Hakkında yazanlar ya çok övenler, ya da gömülmeden gömen sövücülerdi. İkisini birleştirerek yazanlar da vardı. Şu şu büyük yanlışları yanında değerli bir isimdi diyenler az da olsa vardı. Son yıllarda ölümünün hemen ardından hakkında bu kadar çok kötü yazılan bir kişi olmadığını tespit etmek epeyce fikir verir.

Saldırıları iki hususta toplanıyordu. Biri **Fetö** övgüsü, diğeri **Atatürk** sövgüsü. Hemen söyleyeyim, bu iki konuda da kendisiyle çok konuşmuş biriyim. Yer yer ses yükselterek konuştuk. Bunlar için aradığı çoktur. “*Yağmur Can, sen de beni Atatürk düşmanı gören dostlarımdan mısın?*” diyerek söze başladığı uzun telefon görüşmelerimiz oldu. Ben de yumuşak tonda “*Evet Abi, öyle bir görüntü veriyorsun!*” dedim.

Diyeceğim o ki, ben de **Yavuz Abi**'yi eleştirenlerdenim. Bu iki temel konuda ve o saldırıların bilmediği meselelerde de eleştirenlerdenim. Bütün bunlar benim onun değerini sıfırlamamı gerektirmedi. **Fetö** ve **Atatürk** konusunda en fazla yaptığım kırmamak ve kırılmamak için onu aramamak olabilirdi, öyle yaptım. O arayınca da söylediğim şekilde görüştüm.

50 yıllık dostluğun hatırına bunları hiçbir yerde yazmadım. Vefatından birkaç saat sonra sosyal

medya hesaplarıma koyduğum uzunca yazıda da haliyle yoktu. O paylaşımların altına yazılanları görmelisiniz. “Biz ne hâle gelmişiz” dedirten yorumlar yağdı.

EVET, “BİZ NE HÂLE GELMİŞİZ?”

Yavuz Bülent Bâkiler, şairdi, yazardı, hatipti. Karabağ'dan göçen bir ailenin çocuğu olarak Türklüğün ve Türkçenin sevdalısıydı. İyi söyler ve iyi yazardı. Büyük şair değilse de iyilerden bir şair ve nâsirdi. Her zaman okunacaktır. Edebiyat tarihinin hükmü de buna yakın olacaktır. Hayatının ana çizgileri içinde edebi renkler hâkimdir. Siyasetçiliğine ve bürokratik görevlerine de bu çizgiler eşlik eder. Ben merkezlidir. Öne çıkmayı ve önde olmayı sever. Kalabalıklara hitap edişi bu psikolojik itişledir. Sanatta bu tercihin ne demek olduğunu bilen bilir. Okunmayı herkes ister, o başka. Çok okuyucu-dinleyici hedeflemek sanattan tavizi getirir. Abartırsanız, magazin dünyasının şair şöhretleri müteşair(şairlik taslayan)lere dönersiniz.

Yavuz Bülent Bâkiler, bir seviyeden kürsü ve meydan adamıdır. Dikkat çekmek için sözü keskin söyler. Retoriğe düşkündür. **Fetö** ve **Atatürk** meselesinde dediklerini de bu dikkatle görmek lazımdır.

Tenkit diyorsanız işte size çok yönlü biyografik unsurlar. Kıyasıya eleştiri haktır. Sövmek hak olamaz.

SÖZÜN ÖZÜ ŞU

Bir değer yaratanlarınızı kaldırıp atamazsınız. Hatalara, hatta temel yanlış sayacaklarınıza bakarsanız o zaman büyükler de kalmaz. **Fuzuli**'den **Yahya Kemal**'e kimse kalmaz. **Pir Sultan** kalmaz, hele **Nâzım** hiç kalmaz. Birçok yanlışını bildiğimiz **Sabahaddin Âlî** kalmaz. Karakter ve mizaç ârızalarıyla **Necip Fâzıl** kalmaz. Türkçeyi en güzel yazarların başında sayılacak **Refik Halid Karay** kalmaz. **Atatürk**, *Gurbet Hikâyeleri*'ni okuduktan sonra onun affedilmesini sağlamıştır. Önemli örnektir. Milleti kültürle anlayan, dünyayı bilen, Türkçe gören, memleketi düşünen adam insan kaybetmeyi seçemez.

Bu durumda toplum fotoğrafı nedir diyorsanız **Gemuhluoğlu**'nun dediği bugün için daha çok geçerlidir: “Bu memleket, kendi yavrularını yiyen bir kedi gibi öz çocuklarını yiyor.”